

דקדוקי קריאה והדרכה לקורא בפרשת צו ובהפטרות שבת הגדול ובראשון של שמיני

ו ב מוֹקֵדָה: אין מפיק בה"א. תּוֹקֵד בּוֹ: הטעם נסוג לת"ו	
ו ג וּמִכְנָסִי-בֵד: העמדה קלה במ"ם	
ו ה תּוֹקֵד-בּוֹ: העמדה קלה בת"ו	
ו ח וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ: בשאר מקומות וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ	
ו יא יֹאכְלֶנָה: הכ"ף בשווא נע ולא בחטף כפי שמופיע בחלק מהספרים	
ו יב עליית שני בשחרית שבת	
ו יד עַל-מַחֲבֹת: החי"ת בחטף ולא בשווא נח. בְּשֶׁמֶן תַּעֲשֶׂה מִרְבֶּכֶת תְּבִיאָנָה: טעם טפחא בתיבת תַּעֲשֶׂה, המפסיק בטעות בתיבת מִרְבֶּכֶת משבש את משמעות הפסוק	
ו טו תִּקְטֹר: הת"ו בקמץ קטן	
ו יט הַמִּחְטָא יֹאכְלֶנָה: געיה בה"א והמ"ם אחריה בשווא נע, אין לקרא חטף פתח במ"ם ובכ"ף בהתאמה, אלא שווא נע וכן הוא בהמשך ז ג הַמִּכְסֶּה ועוד	
ו כ יָזָה מִדְּמָה עַל-הַפֶּגֶד אֲשֶׁר יָזָה: בשתי הפעמים הי"ד בחירק והקורא בפתח משנה משמעות	
ז ח אֶת-עֶלְת אִישׁ: טעם נסוג אחור לעי"ן	
ז ט תִּאָּפֶה: העמדה קלה בת"ו להדגשת הצירי שלא יישמע משקל פעיל. ומטעם זה להיזהר לא להבליע את הקמץ באל"ף	
ז יא עליית שלישי	
ז יח לֹא יִחְשֹׁב לוֹ פְּגוּל יִהְיֶה: יש להחיש את קריאת תיבת לוֹ להסמיכה לתיבה שלפניה שיישמע: לֹא יחשב לו, פגול יהיה ולא: לֹא יחשב, לו פגול יהיה	
ז כג שׁוֹר וְכֶשֶׂב וְעֹז: וא"ו בקמץ רק לפני התיבה השלישית ולא בתיבה השנייה	
ז לו מְשַׁחוּ: המ"ם בקמץ קטן	
ח א עליית רביעי	
ח ז וַיֹּאפֶד: האלף בשווא נח ויש לעצור מעט בקריאת המילה הבאה	
ח יד עליית חמישי	
ח כב עליית ששי	
ח ל עליית שביעי	
ח לג מפטיר	
מִלֵּאת: האלף אינה נקראת, כאילו כתוב 'מִלֵּת'	
הפטרות שבת הגדול ¹ מלאכי ג ד-כד:	
ה בְּמִכְשָׁפִים וּבִמְנַאֲפִים: תיבה ראשונה, געיה בה"א ועם זאת המ"ם בשווא נח ² תיבה שנייה, אין געיה בה"א והמ"ם בשווא נח	

¹ מנהג אשכנז מערב להפטיר בפרשת השבוע עולותיכם ספ.

² ר"מ ברויאר בסוף התנ"ך מוסד הרב קוק עמ' תד אמצע פסקה ראשונה: "אם התבה מוטעמת בטעם מפסיק, הרי הגעיה היא ע"פ רוב כבדה סדירה והשווא שלאחריה הוא שווא נח. אולם אם התבה מוטעמת במשרת הרי טיב הגעיה אינו ברור ברוב כתבי היד העתיקים. אך בנוסח הכתר אפשר להבחין: אם הגעיה סמוכה לחטף פתח הרי זו געית ה"א והשווא שלאחריה הוא נע; ואם הגעיה סמוכה לשווא פשוט הרי זו געיה כבדה סדירה והשווא שלאחריה הוא נח". כללים אלה אינם מוחלטים לגמרי, אבל בנוסח הנביאים שרובם ככולם נשתמרו בכא"צ יש לנו הכרעה. כאן בְּמִכְשָׁפִים בטעם פשטא מפסיק ולכן השווא נח.

ח קִבְּעֵנוּ: געיה בב"ת, יש לקרא בהעמדה קלה שם למנוע הבלעת העי"ן

יא בְּאֵל: במלרע

יג חֲזָקוּ: געיה בחי"ת בקמץ רחב והזי"ן בשווא נע

יז וְהָיוּ לִי: טעם נסוג אחור לה"א

יח צִדִּיק לְרָשָׁע: הלמ"ד בשוא, לא בקמץ

יז כג אֱלֹהֵיהֶם: ואין לקרא כאן אליהו!

ראשון של שמיני:

ט ד נִרְאָה: האל"ף בקמץ

ט ו וִירָא: הוא"ו בשווא נע ולא בפתח

ט ז שני במנחת שבת

ט יא שלישי במנחת שבת

ט טו וַיַּחַטְּאוּהוּ: הטי"ת בשוא נע בגלל הדגש. לא ויחטאו